

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Petra Černého, Ph.D., a soudců Mgr. Radima Kadlčáka a Mgr. Ladislava Vaško ve věci

žalobce: **Frank Bold Society, z.s.**, IČO: 65341490,
sídlem Údolní 567/33, 602 00 Brno,

proti
žalovanému: **Ministerstvo životního prostředí**,
sídlem Vršovická 1442/65, 100 10 Praha 10,

za účasti osoby
zúčastněné na řízení: **Elektrárna Počeradý, a.s.**, IČO: 24288110,
sídlem Václava Řezáče 315, 434 01 Most,
zastoupená JUDr. Petrem Zákouckým, LL.M., advokátem,
sídlem V celnici 1034/6, 110 00 Praha 1,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 7. 2019, č. j. MZP/2019/530/1008,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

III. Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 7. 2019, č. j. MZP/2019/530/1008, jímž bylo podle § 90 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), změněno rozhodnutí Krajského úřadu Ústeckého kraje, odboru životního prostředí a zemědělství (dále jen „krajský úřad“), ze dne 5. 3. 2019, č. j. KUUK/28696/2019/ZPZ, tak, že byl z části výroku, kde bylo uvedeno označení účastníků řízení, vypuštěn text: „dle § 27 odst. 2 správního řádu: ČEZ, a. s., Duhová 2/1444, 140 53 Praha 4, Elektrárna Počeradý, a.s., Duhová 1444/2, 140 53 Praha.“ Ve zbytku pak bylo prvostupňové rozhodnutí potvrzeno. Krajský úřad přitom nadepsaným rozhodnutím dle § 9 odst. 1 zákona č. 123/1998 Sb., o právu na informace o životním prostředí, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 123/1998 Sb.“), s odkazem na § 4 téhož zákona odepřel zpřístupnění informací týkajících se dat z kontinuálního měření emisí nezbytných k posouzení plnění emisních limitů elektrárny Počeradý a elektrárny Tušimice. Výslovně se jednalo o následující informace: „*veškerá data z kontinuálního měření emisí nezbytná k posouzení plnění emisních limitů elektrárny Počeradý, provozovatele Elektrárna Počeradý, a.s., IČO: 24288110, Duhová 1444/2, 140 53 Praha, a elektrárny Tušimice, provozovatele ČEZ, a.s., IČO: 45274649, Duhová 2/1444, 140 53 Praha, za roky 2016 a 2017 uchovávaná dle § 8 odst. 4 a § 9 odst. 1 vyhlášky č. 415/2012 Sb. Konkrétně žádáme o měsíční, denní a půlhodinové emisní průměry pro NO_x (oxidy dusíku), SO₂ (oxid siřičitý) a TZL (tuhé znečišťující látky - prach).*“ Žalobce se současně domáhal toho, aby soud zrušil i shora odkazované prvostupňové rozhodnutí a uložil žalovanému povinnost nahradit mu náklady soudního řízení.

Žaloba

2. V podané žalobě žalobce předně zrekapituloval dosavadní průběh posuzovaného případu, přičemž poukázal na § 16a zákona č. 76/2002 Sb., o integrované prevenci a omezování znečištění, o integrovaném registru znečišťování a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o integrované prevenci“), podle kterého je krajský úřad příslušný ke kontrole dodržování povinností stanovených integrovaným povolením. Dále je podle § 33 písm. c) zákona o integrované prevenci příslušným k projednání přestupků podle § 37 odst. 4 téhož zákona, tj. mimo jiné k projednání přestupku, kterého se dopustí ten, kdo provozuje zařízení v rozporu s integrovaným povolením. Dle žalobce má tedy krajský úřad povinnost posuzovat plnění emisních limitů stanovených v integrovaném povolení zařízení Elektrárna Počeradý a Elektrárna Tušimice. K tomu žalobce odkázal také na § 9 odst. 1 vyhlášky č. 415/2012 Sb., o přípustné úrovni znečišťování a jejím zjišťování a o provedení některých dalších ustanovení zákona o ochraně ovzduší, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „vyhláška č. 415/2012 Sb.“), dle níž je nutné posuzovat plnění emisních limitů na úrovni půlhodinových, denních a měsíčních průměrů. Aby tedy krajský úřad mohl v rámci své pravomoci kontrolovat, zda jsou dodržovány emisní limity stanovené v integrovaném povolení, potřebuje mít dle tvrzení žalobce přístup k datům z kontinuálního monitoringu emisí v průměrech měsíčních, denních a půlhodinových, což jsou právě data, která žalobce požaduje. Jestliže krajský úřad k požadovaným informacím nemá přístup, jak uvádí ve svém rozhodnutí, ačkoliv je potřebuje pro výkon svých pravomocí, pak má povinnost si tyto informace zajistit.
3. Žalobce dále zmínil, že správní orgány svá rozhodnutí ve věci odůvodňují tím, že krajský úřad nemá povinnost požadovanými informacemi disponovat, přičemž žalobce odkázal Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

na zprávy o plnění podmínek integrovaného povolení na portálu IPPC. Zprávy o plnění podmínek integrovaného povolení však dle žalobce obsahují pouze vyhodnocení plnění emisních limitů dle § 9 odst. 1 vyhlášky č. 415/2012 Sb., tedy informaci o tom, kolik procent naměřených hodnot je v souladu s emisním limitem, nikoliv samotné naměřené měsíční, denní a půlhodinové emisní průměry pro NO_x (oxidy dusíku), SO₂ (oxid siřičitý) a TŽL (tuhé znečišťující látky – prach) za roky 2016 a 2017.

4. Pokud krajský úřad žalobce dále odkázal na údaje ze souhrnné provozní evidence ohlašované prostřednictvím integrovaného systému plnění ohlašovacích povinností (dále jen „ISPOP“) dle § 17 odst. 3 písm. c) zákona č. 201/2012 Sb., o ochraně ovzduší, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o ochraně ovzduší“), pak žalobce upozornil, že dle přílohy č. 11 vyhlášky č. 415/2012 Sb. požadované informace nejsou součástí ohlašovaných údajů. Z hlediska naměřených emisí totiž provozovatel prostřednictvím souhrnné provozní evidence ohlašuje pouze jejich celkové množství za kalendářní rok.
5. Dále žalobce namítl, že žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí pouze konstatuje, že § 9 vyhlášky č. 415/2012 Sb. stanovuje postup pro vyhodnocování plnění emisních limitů pro provozovatele, nikoliv pro krajský úřad. K argumentaci žalobce, vycházející ze znění § 16a a § 33 písm. c) zákona o integrované prevenci a § 9 odst. 1 vyhlášky č. 415/2012 Sb., se však žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí nijak nevyjádřil.
6. Žalobce poté poukázal na skutečnost, že v § 13 odst. 4 písm. k) zákona o integrované prevenci je uvedena povinnost provozovatele předkládat krajskému úřadu alespoň jednou ročně výsledky monitorování emisí a další požadované údaje, které úřadu umožní kontrolu plnění podmínek integrovaného povolení. Jestliže je podle § 9 odst. 1 vyhlášky č. 415/2012 Sb. nutné posuzovat plnění emisních limitů na úrovni půlhodinových, hodinových, denních a měsíčních průměrů, pak žalobce považuje postup krajského úřadu, pokud výsledky měření po provozovatelích v tomto rozsahu nepožaduje, za opomenutí jeho zákonné povinnosti. Žalobce si přitom uvědomuje, že uvádění výsledků kontinuálního měření emisí není součástí povinností stanovených v příloze č. 4 vyhlášky č. 288/2013 Sb., o provedení některých ustanovení zákona o integrované prevenci (dále jen „vyhláška č. 288/2013 Sb.“), která stanovuje vzor pro podobu zprávy o plnění integrovaného povolení. Citovaná vyhláška tedy nenaplnuje všechny požadavky dle § 13 odst. 4 písm. k) zákona o integrované prevenci. Dle čl. 95 Ústavy je soud oprávněn posoudit soulad tohoto podzákoného předpisu se zákonem a neaplikovat jej, shledá-li argumentaci žalobce důvodnou. I kdyby tedy § 9 vyhlášky č. 415/2012 Sb. pouze stanovoval kontrolní povinnosti provozovatele, jak jej vykládá žalovaný, tak to dle žalobce nevylučuje zákonnou kontrolní povinnost žalovaného, přičemž nelze považovat „kontrolu“ založenou na vyhodnocení dodržení emisních limitů samotným provozovatelem za dostatečnou.
7. Následně žalobce upozornil na účel a smysl zákona o integrované prevenci a dalších předpisů zakládajících právní ochranu životního prostředí, kterým je zavedení účinných mechanismů kontroly, zajišťujících dostatečnou ochranu životního prostředí a zdraví obyvatelstva. Dle žalobce je tedy právní výklad žalovaného v rozporu s tímto účelem, jelikož by krajský úřad nijak nekontroloval údaje z kontinuálního měření emisí. Povinnosti České inspekce životního prostředí zároveň krajský úřad nijak nezprostřívá jeho výše odkazovaných zákonných povinností. Žalobce tak poukázal na nedostatečnost kontroly plnění podmínek integrovaného povolení.

8. Podle žalobce má tudíž žalovaný povinnost kontrolovat dodržování podmínek integrovaného povolení, mezi které se řadí emisní limity, dle § 33 písm. c) a § 13 odst. 4 písm. k) zákona o integrované prevenci. Vzhledem k tomu, že krajský úřad má ze zákona povinnost disponovat požadovanými informacemi, došlo dle žalobce odepřením poskytnutí těchto informací k porušení jeho práva na informace o životním prostředí.
9. Žalobce v této souvislosti doplnil, že k tomu, aby správní orgány měly požadovaná data „k dispozici“, je nemusí mít ve fyzickém držení, nýbrž postačuje, aby k nim měly přístup, a to především, jsou-li daná data provozovateli uchovávána právě z toho důvodu, aby mohla být na vyžádání správním orgánům poskytnuta. Žalobce současně zmínil, že je zcela legitimní, aby občané měli možnost po státních a samosprávných orgánech požadovat informace, které jsou pro tyto orgány uchovávány provozovateli zdrojů emisí. Jestliže orgány ochrany životního prostředí odmítají vydat některá data o znečišťování z toho důvodu, že je fyzicky nedrží, ačkoliv jsou evidována provozovateli právě pro případ kontroly ze strany těchto orgánů, pak je dle žalobce veřejnosti znemožněno kontrolovat činnost příslušných orgánů a učinit si pravdivý obraz o míře znečišťování životního prostředí.
10. Podle žalobce tudíž bylo ve smyslu zákona č. 123/1998 Sb. povinností krajského úřadu (resp. žalovaného), aby si požadované informace opatřil a žalobci je vydal. K tomu žalobce poukázal na čl. 35 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, dle kterého má každý právo „na včasné a úplné informace o stavu životního prostředí a přírodních zdrojů.“ Česká republika je též vázána Úmluvou o přístupu k informacím, účasti veřejnosti na rozhodování a přístupu k právní ochraně v záležitostech životního prostředí (č. 124/2004 Sb. m. s.). Na základě dříve uvedených argumentů tak žalobce konstatoval, že nejsou dány žádné zákonné důvody pro odepření požadovaných informací dle zákona č. 123/1998 Sb., a proto navrhl, aby soud v souladu s § 14 odst. 5 zákona č. 123/1998 Sb. přezkoumal žádost o poskytnutí informací po věcné stránce.

Vyjádření žalovaného k žalobě

11. Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl. K tomu předně zrekapituloval dosavadní průběh dané věci, přičemž uvedl, že ze spisové dokumentace nevyplývá, že by žalobce poukazoval na nedostatečný způsob výkonu kontroly předmětných elektrárenských zařízení. Taková námitka by ostatně dle žalovaného nemohla být řešena v kontextu žalobou napadeného rozhodnutí.
12. Žalovaný dále uvedl, že předmětem odvolacího řízení bylo v řešeném případě posouzení, zdali má krajský úřad žalobcem požadované informace k dispozici a zda má současně podle zvláštních právních předpisů povinnost takové informace mít. Žalovaný přitom dospěl k závěru, že krajský úřad jako povinný subjekt požadovanými informacemi nedisponuje a současně jej nestíhá povinnost tyto informace mít. Žalovaný též popsal, že není povinností krajského úřadu, aby požadované informace vytvářel, či působil jako zprostředkovatel požadovaných informací mezi žadatelem a provozovatelem, na kterého sice dopadá zákonná povinnost požadované informace uchovávat, ale není subjektem naplňujícím definici povinného subjektu dle zákona č. 123/1998 Sb.
13. Žalovaný poté zmínil, že napadené rozhodnutí odůvodnil zcela dostatečně, přičemž se neztotožnil s tvrzením žalobce, že má-li krajský úřad za povinnost požadovaná data vyhodnocovat a kontrolovat a má k nim i v rámci své kontrolní činnosti přístup, bylo jeho povinností tyto informace opatřit a žalobci je vydat. Povinností kontrolních subjektů je totiž kontrolovat dodržování řady požadavků právních předpisů z oblasti ochrany Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

životního prostředí. Jednotlivé kontroly jsou pak často prováděny tematicky se zaměřením na určitou oblast. Z jednotlivých kontrol tudíž nemusí vznikat záznamy, jejichž podrobnost by vždy uspokojila požadavky případného žadatele o informace, který jejich poskytnutí odůvodňuje prověřováním náležité pečlivosti kontrolních orgánů při výkonu jejich pravomoci.

14. Dle žalovaného tak není možné, aby se žadatel o informace o životním prostředí při jejich získávání zašitoval tím, že když má povinný subjekt zákonnou možnost kontrolovat dodržování určitého požadavku, automaticky to znamená, že by měl povinný subjekt takovou informaci opatřit a žadateli ji poskytnout. Názor žalobce by znamenal, že když je možno po kontrolním orgánu požadovat, aby u provozovatele zařízení provedl kontrolu, kterou doplní pro žadatele dostatečným důkazem, je tak možno po kontrolním orgánu požadovat, aby pod záminkou poskytování informací, které jinak kontrolní orgán ke své činnosti v daný čas nutně nepotřebuje, tyto informace od provozovatelů opatroval a poskytoval je žadateli o informaci.

Replika žalobce

15. Žalobce úvodem podané repliky konstatoval, že kontrolu požadovaných dat nepovažuje za možnost ze strany krajského úřadu, ale za povinnost, vycházející z § 16a, § 33 písm. c) a § 37 odst. 4 zákona o integrované prevenci ve spojení s § 9 odst. 1 vyhlášky č. 415/2012 Sb. Tuto argumentaci ve svém hodnocení nicméně žalovaný opakovaně opomíjí. V důsledku toho je pak veřejnosti znemožněno získat přístup k takto zásadním údajům. Žalobce též považuje za absurdní, aby veškerá kontrola dodržování půlhodinových, denních a měsíčních emisních limitů probíhala pouze nepravdělným „nahlížením“ do provozní evidence ze strany České inspekce životního prostředí při osobní kontrole provozovny, a to jednou za několik let.
16. Následně žalobce dodal, že požadované informace již existují, tudíž po krajském úřadu není požadováno, aby takové informace vytvářel. Krajský úřad má však dle názoru žalobce povinnost působit jako zprostředkovatel mezi žadatelem a provozovatelem, jestliže podle platné právní úpravy má povinnost požadovanými informacemi disponovat, ačkoliv je v současnosti nemá v držení. Žalobce také uvedl, že po krajském úřadu nevyžaduje provedení kontroly, ale pouze vyžádání dat, která provozovatel pro tyto účely uchovává v rozsahu, který vyžadují právní předpisy.
17. Význam tohoto řízení pak podle žalobce tkví především v otázce, zda je přípustné, aby povinné subjekty odmítaly vydávat informace, které podléhají jejich kontrole z toho důvodu, že dané informace nemají ve fyzickém držení, ačkoliv jsou tyto informace ze zákona provozovateli evidovány právě pro případ kontroly ze strany tohoto povinného subjektu a povinný subjekt bez pravidelného přístupu k požadovaným datům již z povahy věci nemůže vykonávat jejich efektivní kontrolu.

Vyjádření osoby zúčastněné na řízení

18. Osoba zúčastněná na řízení uvedla, že by podaná žaloba měla být zamítnuta jako nedůvodná. Současně zmínila, že povinnost posuzovat plnění emisních limitů ve smyslu § 9 odst. 1 vyhlášky č. 415/2012 Sb. je povinností provozovatele, nikoliv povinností žalovaného. Provozní evidence zařízení je pak v souladu se zákonem uchovávána přímo v místě provozu zdroje, kde je k dispozici pro případ kontroly ze strany České inspekce životního prostředí. Tzv. běžné kontroly ve smyslu § 20b odst. 5 zákona o integrované prevenci přitom byly ze strany České inspekce životního prostředí na daném zařízení (tj.

elektrárna Počerady) provedeny v letech 2014, 2016, 2019 a 2021, přičemž ani při jedné z nich nebylo zjištěno porušení emisních limitů. Zprávy z těchto kontrol jsou veřejně dostupné na portálu integrované prevence. Dále osoba zúčastněná na řízení uvedla, že pokud by cokoliv nasvědčovalo tomu, že provozovatel porušuje emisní limity, Česká inspekce životního prostředí je oprávněna provést i mimořádnou kontrolu a v rámci ní mj. nahlédnout do údajů z kontinuálního měření. Podle platné právní úpravy je přitom provozovatel (nikoliv žalovaný) subjektem povinným zajistit a vyhodnocovat plnění emisních limitů. Osoba zúčastněná na řízení následně konstatovala, že žádný právní předpis povinnost žalovaného mít přístup k požadovaným informacím nestanovuje, a tudíž žalovaný nejen, že nemá povinnost mít k dotčeným informacím přístup, ale vzhledem k absenci výslovného zákonného zmocnění tyto informace po provozovateli ani požadovat nemůže. Ani „pouhé“ vyžádání dat uchovávaných provozovatelem pro účel jejich poskytnutí třetí osobě tak není ze strany žalovaného dle osoby zúčastněné na řízení možné, neboť pro to neexistuje zákonný důvod. Žalovaný tudíž data požadovaná žalobcem pro účely kontroly plnění podmínek integrovaného povolení k dispozici nemá a ani není povinen je mít.

Ústní jednání

19. Při jednání soudu dne 18. 1. 2023 žalobce setrval na podané žalobě. Současně zdůraznil, že požadované informace nepochybně existují, neboť je provozovatelé jednotlivých zdrojů uchovávají. Předmětné informace jsou poté v dispozici krajského úřadu, který má mj. zákonné zmocnění pro jejich vyžádání, a tudíž je jeho povinností poskytnout je veřejnosti ve smyslu zákona č. 123/1998 Sb. Žalobce dále uvedl, že se jedná typově o informace o životním prostředí, které jsou pro veřejnost podstatné.
20. V rámci téhož jednání žalovaný odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí a jeho dosavadní vyjádření v posuzovaném případě, přičemž navrhl žalobu zamítnout pro nedůvodnost.
21. Osoba zúčastněná na řízení se pak ztotožnila s názorem žalovaného, který plyne z žalobou napadeného rozhodnutí a poukázala též na obsah jejího dřívějšího vyjádření ve věci. Zmínila též, že se žaloba ve své argumentaci odchýlila od samotného předmětu daného řízení.

Posouzení věci soudem

22. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení vedeném podle části třetí prvního dílu hlavy druhé zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí dle § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.

23. Soud po přezkoumání skutkového i právního stavu věci, po prostudování obsahu předloženého správního spisu a provedeném jednání dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
24. Nejprve se soud v projednávané věci zabýval námitkou žalobce ve vztahu k nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, kterou žalobce spatřoval v tom, že se žalovaný k jeho argumentaci, vycházející ze znění § 16a a § 33 písm. c) zákona o integrované prevenci a § 9 odst. 1 vyhlášky č. 415/2012 Sb., v odůvodnění napadeného rozhodnutí nijak nevyjádřil.
25. Podle § 68 odst. 3 věty první správního řádu platí, že v odůvodnění rozhodnutí se uvedou důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí.
26. S odkazem na shora citovaný § 68 odst. 3 správního řádu soud předně konstatuje, že z odůvodnění rozhodnutí musí být vždy zřejmé, z jakých skutkových zjištění správní orgán ve vztahu k jím vyhlášenému výroku vycházel a na základě jakého právního názoru k závěrům o něm dospěl. Správní rozhodnutí, které takovouto skutkovou a právní úvahu neobsahuje, je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, neboť nemůže plnit svou základní funkci, tedy osvětlit účastníkům řízení, na základě jakých skutečností bylo rozhodnuto tak, jak je uvedeno v jeho výroku (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 8. 2007, č. j. 6 Ads 87/2006-36, ze dne 23. 6. 2005, č. j. 7 As 10/2005-298, ze dne 11. 8. 2004, č. j. 5 A 48/2001-47, nebo ze dne 17. 9. 2003, č. j. 5 A 156/2002-25).
27. Současně je ovšem nutné zdůraznit, že nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů musí být vykládána ve svém skutečném smyslu, tj. jako nemožnost přezkoumat určité rozhodnutí, nelze-li v něm zjistit jeho obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006-74). Zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je tedy vyhrazeno pouze těm nejzávažnějším vadám rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost skutečně nelze rozhodnutí meritorně přezkoumat. Upozornit lze též na závěry vyslovené Nejvyšším správním soudem v rozsudku ze dne 12. 5. 2010, č. j. 8 As 60/2009-73, dle kterého *„účelem soudního přezkumu není lpění na formální dokonalosti správních rozhodnutí, ale účinná ochrana veřejných subjektivních práv adresátů veřejné správy“*. V této souvislosti soud rovněž dodává, že po odvolacím orgánu nelze požadovat, aby se vyslovil ke každé větě uvedené v odvolání; plně postačí, pokud z jeho rozhodnutí bude zřejmé, na základě jakých skutečností rozhodoval a jakými úvahami se řídil (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 6. 2008, č. j. 8 As 13/2007-100). Jinak řečeno, není povinností správních orgánů reagovat na každý dílčí argument vznesený účastníkem, neboť plně postačuje, pokud své rozhodnutí vystavějí na ucelené a konzistentní argumentaci podporující jejich závěry.
28. Soud dále uvádí, že správní řízení až do vydání rozhodnutí odvolacího orgánu představuje v souladu se zásadou jednotnosti správního řízení jeden celek (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 7. 2007, č. j. 3 As 51/2006-65). Jako jeden celek jsou tak vnímána všechna rozhodnutí vydaná v jednotlivých fázích řízení (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 9. 2016, č. j. 2 Afs 143/2016-29, nebo ze dne 27. 2. 2013, č. j. 6 Ads 134/2012-47).

29. Byť tedy žalovaný v napadeném rozhodnutí výslovně neuvedl žalobcem odkazované § 16a a § 33 písm. c) zákona o integrované prevenci, které se týkají plnění podmínek integrovaného povolení a pravomoci krajského úřadu rozhodovat o přestupcích dle § 37 zákona o integrované prevenci, z jeho odůvodnění (viz str. 7 a 8) je zřejmé, proč shledal, že krajský úřad požadované údaje z kontinuálního měření emisí nemohl poskytnout, neboť těmito nedisponoval a dále zdůvodnil, proč dle platné právní úpravy ani nebyl povinen požadované údaje mít. K tomu žalovaný popsal, že provozovatel zařízení předává každoročně v rámci zprávy o plnění podmínek integrovaného povolení vyhodnocení plnění emisních limitů na základě kontinuálního monitoringu, přičemž zmínil i další doplňující opatření, které mají zajistit, že provozovatel provádí kontinuální měření technicky správně a v souladu s povinnostmi stanovenými vyhláškou č. 415/2012 Sb. Žalovaný také zdůraznil, že výsledky kontinuálního měření emisí mohou být krajskému úřadu (popř. České inspekci životního prostředí) předkládány též v rámci kontrol nebo přezkumu podmínek integrovaného povolení. Žalovaný poté uzavřel, že by předmětná data (tj. detailní výsledky kontinuálního měření emisí) teoreticky mohla být krajským úřadem získána od provozovatele na vyžádání, avšak to se nestalo, přičemž držení těchto dat nemá pro krajský úřad žádný faktický význam, neboť to není nutné pro posouzení, zda provozovatel plní stanovené emisní limity. Žalovaný též vyhodnotil, že tvrzení žalobce o tom, že posuzovat plnění emisních limitů podle § 9 odst. 1 vyhlášky č. 415/2012 Sb. je povinen provádět krajský úřad, nemá oporu v platné právní úpravě, a poukázal na odůvodnění prvostupňového rozhodnutí krajského úřadu s tím, že „*zákonem o integrované prevenci, zákonem o ochraně ovzduší, prováděcími předpisy k těmto zákonům ani integrovaným povolením není stanoveno provozovateli předkládat krajskému úřadu kompletní data emisního monitoringu.*“
30. Nadepsaným požadavkům na odůvodnění rozhodnutí tedy žalovaný v projednávané věci dle názoru zdejšího soudu dostál, neboť v napadeném rozhodnutí srozumitelně popsal, z jakých skutkových a právních okolností vycházel, jakými úvahami byl při svém rozhodování veden a proč neakceptoval jednotlivé odvolací námitky žalobce. Soud proto uzavírá, že napadené rozhodnutí není nepřezkoumatelné.
31. V návaznosti na shora uvedené je pak příležitým připomenout fakt, že nepřezkoumatelnost rozhodnutí není projevem nenaplněné subjektivní představy žalobce o tom, jak (podrobně) by mělo být rozhodnutí odůvodněno, ale objektivní překážkou, která soudu znemožňuje napadené rozhodnutí přezkoumat (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2017, č. j. 3 Azs 69/2016-24, nebo ze dne 14. 1. 2022, č. j. 4 Azs 42/2020-49). Ostatně žalobce spíše než s absencí úvah žalovaného ve smyslu nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí nesouhlasí právě s jeho vlastními závěry. Žalobce tedy zjevně polemizuje s konkrétními závěry žalovaného ve věci, což však samo o sobě také svědčí o přezkoumatelnosti odůvodnění napadeného rozhodnutí.
32. Úvodem právního hodnocení samotného merita řešené věci soud předesílá, že je při soudním přezkumu omezen právě povahou napadeného rozhodnutí, jímž bylo dle § 9 odst. 1 zákona č. 123/1998 Sb. s odkazem na § 4 téhož zákona odepřeno zpřístupnění informací týkajících se dat z kontinuálního měření emisí nezbytných k posouzení plnění emisních limitů elektrárny Počerady a elektrárny Tušimice, jak už bylo shora rekapitulováno. Tento věcný rámec tudíž nutně determinuje následný soudní přezkum vydaného správního rozhodnutí o odepření zpřístupnění požadovaných informací. Meritorní soudní přezkum se tak redukuje na zhodnocení toho, zda napadené správní rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem, když krajský úřad k žádosti žalobce

uzavřel, že dotčené informace neměl k dispozici a současně neměl podle zvláštních právních předpisů ani povinnost takové informace mít.

33. Z tohoto hlediska je rozhodujícím § 4 věta první zákona č. 123/1998 Sb., podle kterého v případě, že je žádost podána u povinného subjektu, jenž nemá dotyčnou informaci k dispozici a současně nemá podle zvláštních právních předpisů povinnost takovou informaci mít, sdělí žadateli bez zbytečného odkladu, nejpozději do 15 dnů od obdržení žádosti, že požadovanou informaci nemůže z tohoto důvodu poskytnout. Ustanovení § 9 odst. 1 věta první téhož zákona poté stanovuje, že pokud povinný subjekt žádosti o zpřístupnění informace, byť i jen zčásti nevyhoví, vydá o tom ve lhůtě pro zpřístupnění informace rozhodnutí o odepření zpřístupnění informace.
34. Přílehlavým je zmínit též čl. 4 odst. 1 písm. a) větu první směrnice Evropského Parlamentu a Rady 2003/4/ES ze dne 28. ledna 2003, o přístupu veřejnosti k informacím o životním prostředí a o zrušení směrnice Rady 90/313/EHS (dále jen „směrnice 2003/4/ES“), podle které členské státy mohou rozhodnout o odmítnutí žádosti o informace o životním prostředí, jestliže požadované informace nejsou v držení orgánu veřejné správy nebo v držení pro orgán veřejné správy, kterému byla žádost určena. Dle čl. 2 odst. 3 a 4 nadepsané směrnice se přitom „*informacemi v držení orgánu veřejné správy*“ rozumějí informace o životním prostředí ve vlastnictví orgánu veřejné správy, které daný orgán vytvořil nebo obdržel a „*informacemi v držení pro orgán veřejné správy*“ se rozumějí informace o životním prostředí ve fyzickém držení fyzické nebo právnické osoby v zastoupení orgánu veřejné správy. Z výše uvedeného je tak zřejmé, že i směrnice 2003/4/ES popisuje skutečnost, že „*požadované informace nejsou v držení orgánu veřejné správy nebo v držení pro orgán veřejné správy, kterému byla žádost určena*“ jako důvod rozhodnutí o odmítnutí žádosti.
35. V návaznosti na shora popsané pak zdejší soud uvádí, že na odůvodnění toho, že dotazovaný povinný subjekt nemá dotyčnou informaci o životním prostředí k dispozici a současně nemá podle zvláštních právních předpisů povinnost ji mít, lze obdobně vztáhnout úvahy správních soudů o prokazování neexistence informace (jako faktického důvodu odmítnutí žádosti) podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 106/1999 Sb.“), (srov. Jelínková, J. A Tuháček, M.: Zákon o právu na informace o životním prostředí. Praktický komentář, Wolters Kluwer, Praha: 2021, k § 4).
36. V kontextu projednávané věci tak lze poukázat např. na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 7. 2020, č. j. 7 As 80/2020-32, v němž bylo uvedeno, že „*[z] konstantní judikatury vyplývá, že neexistence požadované informace představuje tzv. faktický důvod pro odmítnutí žádosti o informace (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 1. 2019, č. j. 1 As 359/2018-30, ze dne 7. 4. 2015, č. j. 6 As 136/2014-42, ze dne 2. 4. 2008, č. j. 2 As 71/2007-56. Např. v posledně uvedeném rozsudku kasační soud vyslovil, že „Typickým faktickým důvodem neposkytnutí informace přitom bude právě situace, kdy povinný subjekt požadovanou informaci nemá.“ Tento názor vyplývá rovněž z odborné komentářové literatury (viz Jelínková, J., Tuháček, M.: Zákon o svobodném přístupu k informacím. Praktický komentář. Wolters Kluwer, 2017). „Odmítnout žádost pro neexistenci informace by nešlo (...) v případě, pokud by povinný subjekt informací nedisponoval, avšak zákon by předpokládal (výslovně či implicitně), že informaci musí mít.“ (Furek, A., Rothanzl, L. Zákon o svobodném přístupu k informacím a související předpisy. Komentář. 2. vydání. Praha: Linde, 2012, s. 169; srov. tamtéž, s. 80).“ Typickým faktickým důvodem neposkytnutí informací je tedy situace, kdy povinný subjekt požadované informace nemá. I když povinný subjekt danou Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.*

informaci nemá, je povinen ji „nově vytvořit“ v případech, kdy mu zákon ukládá povinnost danou informací disponovat (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 2. 2012, č. j. 1 As 141/2011-67).

37. Zdejší soud na tomto místě připomíná, že krajský úřad v řešeném případě odepřel zpřístupnění informací právě z důvodu, že těmito informacemi nedisponuje, resp. tyto nemá a současně ani nemá zákonnou povinnost je mít. Krajský úřad v této souvislosti vyložil, že posuzování plnění emisních limitů při provádění kontinuálního měření emisí provádí na základě sestavy o hodnocení emisních limitů, která je příslušnými provozovateli dotčených zdrojů znečišťování ovzduší exportována ze systému zpracovávajícího naměřená data z kontinuálního monitoringu a ve stanoveném termínu předávána krajskému úřadu pouze v rámci zprávy o plnění podmínek integrovaného povolení příslušného zařízení. Údaje zaznamenané kontinuálním měřením emisí jsou součástí provozní evidence zdroje, kterou je provozovatel dle § 17 odst. 3 písm. c) zákona o ochraně ovzduší povinen vést a následně za každý rok ohlašovat v jednoznačně stanoveném formátu prostřednictvím ISPOP příslušným orgánům ochrany ovzduší. V této části odůvodnění odepření zpřístupnění předmětných informací tak bylo dle hodnocení soudu jasným způsobem popsáno, že krajský úřad požadované informace fakticky nemá, přičemž žalobce toto tvrzení ve své argumentaci nijak nerozporoval. Pokud tedy žalobce netvrdil konkrétní skutečnosti zpochybňující výše uvedený závěr krajského úřadu (resp. i žalovaného) uvedením okolností svědčících o tom, že se předmětné informace opravdu nacházejí přímo u žalovaného (např. označením spisu či oznámení), soud v této části nevidí důvod k popření závěrů správních orgánů.
38. Nutno přitom doplnit, že poskytováním informací je především poskytování jejich obsahu (tedy zpravidla textu), jak už dříve opakovaně konstatoval Nejvyšší správní soud (srov. např. rozsudek ze dne 7. 5. 2008, č. j. 1 As 17/2008-67, nebo ze dne 15. 10. 2015, č. j. 6 As 38/2015-51). Oproti obecnému vnímání pojmu „informace“ je tedy zákonné pojetí užší, neboť informací je pouze to, co skutečně zaznamenaným způsobem existuje, a nikoliv jakýkoli myslitelný údaj (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 10. 2015, č. j. 6 As 38/2015-51, a ze dne 20. 10. 2011, č. j. 6 As 33/2011-83). Povinnost poskytovat informace tak vlastně směřuje pouze do minulosti, tj. vůči skutečnostem, které již nastaly a trvají (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 10. 2015, č. j. 5 As 24/2015-36).
39. Judikatura správních soudů poté opakovaně konstatovala také to, že skutečnost, zda měl povinný subjekt zákonem stanovenou povinnost danými údaji disponovat, je relevantní až v okamžiku, kdy po šetření zjistí, že požadované informace skutečně nemá (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 1. 2019, č. j. 1 As 359/2018-30). Teprve tehdy, pokud povinný subjekt požadovanou informaci nemá k dispozici, tedy nastupuje otázka, zda nemá povinnost ji mít. Zákon č. 123/1998 Sb. přitom jasně hovoří o tom, že tato povinnost musí vyplývat ze zvláštních právních předpisů. Jestliže je následně závěr takový, že povinný subjekt má zákonem stanovenou povinnost danými údaji disponovat, pak zjistí-li, že požadované informace nemá či již nemá, musí informace získat, popř. vytvořit.
40. S ohledem na žalobní argumentaci soud na tomto místě odkazuje na § 6 odst. 1 a 2 zákona o ochraně ovzduší, z něhož plyne, že úroveň znečišťování zjišťuje sám provozovatel zdroje znečišťování ovzduší, a to (s výjimkou uvedených případů) měřením (srov. též Bejčková, P.: *Zákon o ochraně ovzduší. Komentář*, Wolters Kluwer, Praha: 2018, k § 6). Podle § 6 odst. 5 téhož zákona kontinuálním měřením emisí se zjišťují emise znečišťujících látek a provozní parametry uvedené v příloze č. 4 k tomuto zákonu. Ověření správnosti výsledků Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

kontinuálního měření zajistí provozovatel jednorázovým měřením emisí provedeným autorizovanou osobou podle § 32 odst. 1 písm. a) jednou za kalendářní rok. Každé 3 kalendářní roky provozovatel zajistí kalibraci kontinuálního měření emisí. Povinnost provést ověření správnosti výsledků kontinuálního měření je považována za splněnou provedením kalibrace kontinuálního měření emisí v souladu s určenými technickými normami. Podle § 6 odst. 6 zákona o ochraně ovzduší Česká inspekce životního prostředí při výkonu kontroly provádí měření emisí za účelem ověření plnění emisních limitů a zjištění úrovně znečišťování. Protokol o tomto měření zasílá inspekce bez zbytečného odkladu na vědomí příslušnému krajskému úřadu. Tímto měřením emisí prováděným inspekcí není dotčena povinnost provozovatele zjišťovat úroveň znečišťování podle odstavce 1 a ověřovat správnost výsledků podle odstavce 5.

41. Dle § 17 odst. 1 písm. b) a d) zákona o ochraně ovzduší dále platí, že provozovatel stacionárního zdroje znečišťování je povinen dodržovat emisní limity, emisní stropy, technické podmínky provozu a přípustnou tmavost kouře podle § 4 a předkládat příslušnému orgánu ochrany ovzduší na vyžádání informace o provozu stacionárního zdroje a jeho emisích.
42. Podle § 17 odst. 3 písm. b) a c) téhož zákona je provozovatel stacionárního zdroje uvedeného v příloze č. 2 k tomuto zákonu, kromě povinností uvedených v odstavci 1, dále povinen zjišťovat úroveň znečišťování podle § 6 odst. 1 a vést provozní evidenci o stálých a proměnných údajích o stacionárním zdroji, popisujících tento zdroj a jeho provoz a o údajích o vstupech a výstupech z tohoto zdroje a každoročně do 31. března ohlašovat údaje souhrnné provozní evidence za předchozí kalendářní rok prostřednictvím integrovaného systému plnění ohlašovacích povinností podle jiného právního předpisu; provozní evidenci je povinen uchovávat po dobu alespoň 6 let v místě provozu stacionárního zdroje tak, aby byla k dispozici pro kontrolu; povinnost ohlašování souhrnné provozní evidence se nevztahuje na provozovatele stacionárního zdroje umístěného ve vojenských objektech provozovaných Ministerstvem obrany nebo jím zřízenou organizací. Jak přitom k posledně uvedenému ustanovení popisuje komentářová literatura, „*aby byl provoz zdroje a dodržování povinností stanovených tímto zdroji zákonem, vyhláškou č. 415/2012 Sb., a povolením provozu kontrolovatelné, je provozovatel zdroje povinen sledovat a zaznamenávat určité údaje o provozu (tzv. provozní evidence). Provozní evidence musí obsahovat stálé i proměnné údaje, které detailně popisují zdroj a jeho provoz. Součástí provozní evidence jsou zejména údaje o vstupech a výstupech ze zdroje. Náležitosti provozní evidence stanoví příloha č. 10 emisní vyhlášky. Údaje o provozu zdroje za předchozí kalendářní rok pak musí provozovatel ve formě tzv. souhrnné provozní evidence každý rok do 31. března ohlásit prostřednictvím integrovaného systému plnění ohlašovacích povinností (tzv. ISPOP) podle zákona č. 25/2008 Sb., o integrovaném registru znečišťování životního prostředí a integrovaném systému plnění ohlašovacích povinností v oblasti životního prostředí a o změně některých zákonů. Příloha č. 11 emisní vyhlášky stanoví náležitosti souhrnné provozní evidence. Provozní evidenci musí provozovatel uchovávat, zejména pro účely kontroly Českou inspekci životního prostředí, minimálně po dobu 6 let. Provozní evidence musí být uchována přímo v místě provozu zdroje, aby byla k dispozici inspekci v případě kontroly.*“
43. Dle § 16a odst. 1 zákona o integrované prevenci je provozovatel zařízení povinen každoročně předávat úřadu v elektronické podobě zprávu s údaji o plnění podmínek integrovaného povolení v rozsahu stanoveném úřadem v integrovaném povolení podle § 13 odst. 4 písm. k) (dále jen „zpráva o plnění podmínek integrovaného povolení“). Pokud provozovatel zařízení ohlásil některé shodné údaje požadované k doložení plnění

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

podmínek integrovaného povolení v rámci plnění ohlašovacích povinností podle jiných právních předpisů prostřednictvím integrovaného systému plnění ohlašovacích povinností v oblasti životního prostředí nebo prostřednictvím datové schránky ministerstva určené k plnění ohlašovacích povinností v oblasti životního prostředí, postačí uvést odkaz na tyto údaje. Podle odst. 3 téhož ustanovení ke kontrole plnění podmínek integrovaného povolení mohou příslušné správní orgány využít i údaje ohlášené provozovatelem zařízení na základě jiných právních předpisů prostřednictvím integrovaného systému plnění ohlašovacích povinností v oblasti životního prostředí nebo prostřednictvím datové schránky ministerstva určené k plnění ohlašovacích povinností v oblasti životního prostředí. Podle odst. 4 daného ustanovení pak vzor zprávy o plnění podmínek integrovaného povolení stanoví prováděcí právní předpis.

44. Ustanovení § 13 odst. 4 písm. k) zákona o integrované prevenci dále stanoví, že v závazných podmínkách provozu podle odstavce 3 písm. d) úřad stanoví postup vyhodnocování plnění podmínek integrovaného povolení včetně povinnosti předkládat úřadu pravidelně alespoň jednou za rok výsledky monitorování emisí a další požadované údaje, které úřadu umožní kontrolu plnění podmínek integrovaného povolení; v případě použití postupu podle § 14 odst. 4 písm. b) též shrnutí výsledků monitorování emisí umožňující srovnání s úrovněmi emisí spojenými s nejlepšími dostupnými technikami.
45. Podle § 33 písm. c) zákona o integrované prevenci krajský úřad rozhoduje o přestupcích podle § 37 téhož zákona, dle něhož se právnická nebo podnikající fyzická osoba jako provozovatel zařízení dopustí přestupku mj. tím, že provozuje zařízení v rozporu s integrovaným povolením.
46. Způsob a podmínky zjišťování úrovně znečišťování kontinuálním měřením a způsob vyhodnocení tohoto měření, které musí provozovatel dodržovat, jsou stanoveny v § 7 a § 8 vyhlášky č. 415/2012 Sb. Postupem podle § 9 dané vyhlášky pak provozovatel zdroje provádí vyhodnocení plnění emisních limitů při kontinuálním měření. Konkrétně dle § 9 odst. 1 se emisní limit při kontinuálním měření emisí na spalovacích stacionárních zdrojích, s výjimkou stacionárních zdrojů tepelně zpracovávajících odpad, považuje za splněný, pokud jsou splněny podmínky a) žádná platná měsíční průměrná hodnota nepřekročí hodnotu specifického emisního limitu, b) žádná platná denní průměrná hodnota nepřekročí 110 % hodnoty specifického emisního limitu nebo v případě spalovacích stacionárních zdrojů o celkovém jmenovitém tepelném příkonu do 50 MW a spalujícím pouze černé uhlí žádná denní průměrná hodnota nepřekročí 150 % hodnoty specifického emisního limitu a c) žádná platná půlhodinová průměrná hodnota nepřekročí 200 % hodnoty specifického emisního limitu.
47. Z výše popsané relevantní právní úpravy jednoznačně plyne, že povinnost provádět kontinuální měření emisí a vyhodnocovat jeho výsledky v souladu se zákonným postupem stíhá plně provozovatele toho kterého stacionárního zdroje. Jinými slovy, toliko provozovatel zdroje je ze zákona povinen sledovat a zaznamenávat právními předpisy stanovené údaje o provozu. Tuto provozní evidenci musí provozovatel uchovávat přímo v místě provozu zdroje, aby byla k dispozici pro případ možné kontroly. Údaje o provozu zdroje za předchozí kalendářní rok musí provozovatel též každý rok do 31. března ohlásit prostřednictvím ISPOP, avšak pouze ve formě tzv. souhrnné provozní evidence. Výše uvedená sestava, zpracovaná právě na základě kontinuálního monitoringu přitom obsahuje vyhodnocení všech parametrů posuzovaných v rámci plnění emisních limitů ve smyslu § 9 odst. 1 vyhlášky č. 415/2012 Sb. Provozovatel zařízení je také povinen každoročně předávat úřadu v elektronické podobě zprávu s údaji o plnění podmínek integrovaného Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

povolení v rozsahu stanoveném úřadem v integrovaném povolení - tzv. zprávu o plnění podmínek integrovaného povolení, jejíž vzor je obsahem přílohy č. 4 vyhlášky č. 288/2013 Sb. Podle tohoto vzoru je nicméně reportována „naměřená/vypočtená hodnota“ vztahující se ke konkrétnímu limitu, bez dalších požadavků. Soud přitom neshledal, že by vyhláška č. 288/2013 Sb. nenaplnňovala požadavky dle § 13 odst. 4 písm. k) zákona o integrované prevenci, resp. že by „neměla být aplikována“. Povaha a objem údajů o kontinuálním měření emisí, které je provozovatel zařízení za shora popsaných podmínek povinen úřadu pravidelně zasílat, je totiž dle hodnocení soudu zákonem o ochraně ovzduší a zákonem o integrované prevenci nastavena tak, aby byla garantována možnost krajského úřadu (popř. i Česká inspekce životního prostředí) na jejich základě posoudit, zda provozovatel plní stanovené emisní limity, či nikoliv, a aby na učiněná zjištění mohl i odpovídajícím způsobem reagovat.

48. Z dotčené právní úpravy současně plynou další opatření, která mají zajistit, že provozovatel provádí kontinuální měření technicky správně a v souladu s povinnostmi stanovenými vyhláškou č. 415/2012 Sb., když je povinností provozovatele zařízení provést ověření správnosti výsledků kontinuálního měření emisí každoročním jednorázovým měřením emisí prováděným autorizovanou osobou a zajistit kalibraci měřícího zařízení jednou za 3 roky. Ze zákona o ochraně ovzduší se také podává oprávnění České inspekce životního prostředí k provedení kontroly zařízení jednorázovým měřením emisí za účelem ověření plnění emisních limitů. Provozovatel zařízení je zároveň povinen příslušnému orgánu ochrany ovzduší na vyžádání předkládat informace o provozu stacionárního zdroje a jeho emisích. Výsledky kontinuálního měření emisí tak zjevně mohou být krajskému úřadu (popř. České inspekci životního prostředí) předkládány v rámci kontroly (na místě) nebo přezkumu podmínek integrovaného povolení.
49. S ohledem na předmět nyní posuzované věci je však stěžejní skutečností to, že krajský úřad požadované údaje fakticky neměl a současně neměl dle zákona povinnost je mít, jak je zřejmé z dikce výše odkazované relevantní právní úpravy (tj. z dotčených právních předpisů neplyne, že by krajský úřad nabýval a disponoval veškerými detailními výsledky kontinuálního měření emisí). Soud přitom uvádí, že by tato data krajský úřad mohl v rámci výkonu své pravomoci od provozovatele zařízení získat na vyžádání v rámci prováděné kontroly či přezkumu podmínek integrovaného povolení, avšak taková situace v řešeném případě nastala (resp. nebyla žalobcem tvrzena a nijak se nepodává ani z obsahu spisové dokumentace). Jestliže tedy krajský úřad jako povinný subjekt požadovanými informacemi nedisponoval a současně neměl podle zvláštních právních předpisů povinnost takovou informaci mít, přičemž tuto povinnost dle hodnocení soudu nelze dovozovat toliko z jeho zákonné kontrolní a přezkumné pravomoci (popř. z pravomoci rozhodovat o přestupcích dle zákona o integrované prevenci) nebylo jeho povinností, aby požadované informace vytvářel či působil v pozici prostého „zprostředkovatele“ požadovaných informací mezi žalobcem jako žadatelem a provozovatelem zařízení, na kterého dopadá zákonná povinnost požadované informace uchovávat. K tomu je možno poukázat na závěr vyslovený v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 10. 2015, č. j. 6 As 38/2015-51, že „[ž]alovaný disponuje požadovanými informacemi ve formátech, které jsou vhodné pro jím prováděnou kontrolu, a tyto stěžovateli poskytl. Požadované informace ve stěžovatelem požadovaném formátu žalovaný nemusí mít právně k dispozici a nemusí si je opatřit, aby je mohl poskytnout případnému žadateli.“ Byť jsou tedy požadovaná data provozovateli uchováвана z důvodu, aby mohla být na případné vyžádání správním orgánům poskytnuta pro možnost kontroly či

přezkumu daného povolení, což není institut v právním řádu nijak neobvyklý a je typický pro celou řadu subjektů, které uchovávají různé druhy evidencí a dat o své činnosti právě pro možnost kontroly ze strany příslušných správních orgánů, nelze z toho dle soudu dovozovat povinnost krajského úřadu, aby tato data přímo k žádosti žadatele o informace od provozovatele zařízení vyžádal a poskytnul (tj. zprostředkoval) žadateli.

50. Krajský úřad (resp. i žalovaný) tak v rámci posouzení předmětné žádosti o informace postupoval v souladu s požadavky zákona č. 123/1998 Sb., když nejprve uvedl, že požadované údaje z kontinuálního měření emisí nemůže poskytnout, neboť je fakticky nemá (nedrží je) a dále srozumitelně zdůvodnil, proč dle dotčené právní úpravy ani není povinen požadované údaje mít. Za daných okolností současně nebylo povinností krajského úřadu (či žalovaného) předmětné informace pro žalobce opatřit. Výše uvedené přitom (bez dalšího) nelze spojovat s opomenutím kontrolních povinností správních orgánů, přičemž je třeba opětovně připomenout věcný rámec posuzovaného případu, který nutně determinoval soudní přezkum vydaného správního rozhodnutí o odepření zpřístupnění požadovaných informací. K tomu soud upozorňuje též na fakt, že práva na informace o životním prostředí, které je obsaženo v čl. 35 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, se lze domáhat pouze v mezích zákonů, které jej provádějí (viz čl. 41 odst. 1 Listiny základních práv a svobod). Soud pak shledal, že krajský úřad, jakož i následně žalovaný, řádně posoudili splnění podmínek pro odepření poskytnutí požadovaných informací, jak už bylo výše popsáno. V tomto ohledu tedy soud neshledal za důvodný ani zcela obecný odkaz žalobce na rozpor napadeného rozhodnutí s čl. 35 odst. 2 Listiny základních práv a svobod a s Úmluvou o přístupu k informacím, účasti veřejnosti na rozhodování a přístupu k právní ochraně v záležitostech životního prostředí (č. 124/2004 Sb. m. s.).
51. Závěrem soud ve věci konstatuje, že smyslem ústavně zaručeného základního práva na informace, zde konkrétně o životním prostředí, realizovaného prostřednictvím zákona č. 123/1998 Sb., je zajistit volný přístup k informacím o životním prostředí, jimiž disponují úřady, a umožnit tak mj. efektivní veřejnou kontrolu výkonu veřejné moci tím, že povinný subjekt informuje o své činnosti oprávněné subjekty (srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 2. 4. 2019, sp. zn. II. ÚS 618/18), nikoliv však povinný subjekt přinutit k tomu, aby vydal rozhodnutí, které si žadatel o informace přeje (srov. rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 14. 4. 2020, č. j. 15 A 121/2019-37). Z odůvodnění napadeného rozhodnutí i prvostupňového rozhodnutí je přitom patrné, že žalobce byl řádně vyrozuměn o tom, že požadovanými informacemi krajský úřad nedisponuje a současně nemá podle zvláštních právních předpisů povinnost takovou informaci mít (dle zákona č. 123/1998 Sb., ale i směrnice 2003/4/ES). Tedy byl naplněn smysl a účel ústavního práva na informace tak, jak jej vykládá i Ústavní soud.
52. S ohledem na vše výše uvedené tak soud v projednávaném případě uzavírá, že neshledal žalobní námitky důvodné, a proto žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. výrokem I. rozsudku zamítl.
53. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly, proto soud výrokem II. rozsudku vyslovil, že žádný z účastníků nemá na náhradu nákladů řízení právo.
54. Soud dále výrokem III. rozsudku rozhodl o tom, že osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť podle § 60 odst. 5 s. ř. s. má osoba zúčastněná na řízení právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti,

kterou jí soud uložil, přičemž v předmětném řízení soud osobě zúčastněné na řízení žádnou povinnost neuložil.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 18. ledna 2023

JUDr. Petr Černý, Ph.D., v. r.
předseda senátu